

Tiskový materiál k filmu

KŘIŽÁČEK

52nd Karlovy Vary
International Film Festival
Official Selection – Competition
Grand Prix – Crystal Globe

k ř i ž á č e k

V KINECH OD 3. 8. 2017

LITTLE CRUSADEER / FILM VÁCLAVA KADRŇKA

HRAJÍ KAREL RODEN ALEŠ BÍLÍK MATOUŠ JOHN JANA OLHOVÁ ELIŠKA KŘENKOVÁ JANA SEMERÁDOVÁ A DALŠÍ

ARCHITEKT A VYTVAŘNÍK DEKORACÍ LÚČKA SERVINO VYTVAŘNÍK NÁVRHY HISTORIÍ DAN FITIN VYTVAŘNÍK KOSTÝMŮ KATARJÍNA ŠTRBOVÁ BIELIKOVÁ
ZVUK JÁN ČENĚK HUDBA IRENA A VOJTĚCH HAVLÍČEK STRŽI PAVEL KOLOJAJI KAMERA JÁN BASET STRŽITEŽSKÝ

KOPRODUCENTI MARKO ŠKOP JÁN MELIŠ ASSOCIÁTKY PRODUCENTI CARLO CRESTO-DINA PRODUCENTKA DEVELOPMENTS ALICE TABERY
VÝKONNÝ PRODUCENT JÁN MÄCOLA SCÉNÁŘ VOJTĚCH MAŠEK JIŘÍ SOUKUP VÁCLAV KADRŇKA DRAMATURGIE MARCELA PITTMANNOVÁ

VOLENE NA MOTIVY BÄRNE JAROSLAVA VRCHLICEHO SVOJANOVSKÝ KŘIŽÁČEK
PRODUCENT VÄCLAV KADRŇKA ST. REŽIE VÄCLAV KADRŇKA

Logo of the 52nd Karlovy Vary International Film Festival, featuring a stylized figure holding a globe.

Karlovy Vary
International Film Festival
Official Selection – Competition

Premiéra: 3. 8. 2017

KŘIŽÁČEK

Sirius Films, ČR, Slovensko, Itálie, 2017, 90 minut

Režie: Václav Kadrnka

Scénář: Vojtěch Mašek, Jiří Soukup, Václav Kadrnka, volně na motivy epické básně Jaroslava Vrchlického *Svojanovský křížáček*

Dramaturgie: Marcela Pittermannová

Hrají: Karel Roden, Aleš Bílík, Matouš John, Jana Semerádová, Jiří Soukup, Michal Legíň, Šimon Vyskočil, Jana Ol'hová, Ivan Krúpa, Eliška Křenková

Kamera: Jan Baset Střítežský

Hudba: Irena a Vojtěch Havlovi

Zvuk: Jan Čeněk

Střih: Pavel Kolaja

Kostýmní výtvarnice: Katarína Štrbová-Bieliková

Architekt a výtvarník lokací: Luca Servino

Výtvarné návrhy prostoru: Dan Pitín

Producent: Václav Kadrnka st.

Výkonný producent: Jan Macola

Koproducenti: Artileria SK, Česká televize, innogy, Barrandov Studio, i/o post, Tempesta IT

Distributor: CinemArt

Premiéra: 3. 8. 2017

Žánr: drama

Stopáž: 90 minut

Formát: 2D DCP, formát obrazu 4:3, zvuk 5.1

Přístupnost: pro všechny

O FILMU

Malý Jeník, jediný potomek rytíře Bořka (**Karel Roden**), se jednoho letního dne obléká do dětského brnění a utíká z domova v touze dosáhnout Svaté země. Samota, klopýtání přes kořeny a překonání strachu ze tmy se samy o sobě stávají vzrušujícím zážitkem; neznaje však směru cesty, brzy se ztrácí a archetypálně dětský element vyprávění s ním. Zoufalý otec se vydává po stopách zmizelého synka. Jako by mu ale osud nepřál, všude přichází pozdě a zastihne vždy jen svědky tvrdící, že chlapce viděli. Bořka postupně přemáhá beznaděj, zmatené vědomí se drolí a okolní krajina se stává krajinou jeho mysli.

Šest let po úspěšném debutu *Osmdesát dopisů* (2011) přichází režisér Václav Kadrnka se stylisticky neméně vyhraněnou adaptací básně Jaroslava Vrchlického. Dějovou úsporností a mlčenlivostí filmového tvaru pobízí naši představivost k vykonání poetické filmové pouti za chlapeckým dobrodružstvím, přetrženým poutem mezi otcem a synem a nalezením spásy v přímořských krajinách.

Křížáček získal na 52. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary Křišťálový glóbus, hlavní cenu pro nejlepší film. Po patnácti letech tak vyhrál hlavní soutěž karlovarského festivalu zástupce domácí kinematografie.

Film koprodukovala Česká televize. Hlavní dramaturg Filmového centra Jaroslav Sedláček z České televize o spolupráci na filmu prohlásil:

„Když jsem se poprvé sešel s Václavem v kavárně U svatého Vojtěcha na Novém Městě pražském, byl takříkajíc teprve na pokraji myšlenky, ale ta myšlenka byla stejně tak odvážná jako krásná – napsat a natočit středověké roadmovie o zoufalém postarším otci hledajícím svého malého syna, který podlehl kázání a přihlásil se do dětské křížové výpravy, neboť uvěřil, že jen děti jsou schopny osvobodit hrob Spasitele. Bylo to někdy v roce 2012. O dva roky později už jsme se radovali na filmovém festivalu v Římě z Eurimages Development Award za nejlepší projekt koprodukčního trhu NCN. Cesta k realizaci byla ale pořád ještě dlouhá, nicméně film nakonec vznikl. Je zcela odlišný od toho, co v českém filmu (a nejen v něm) momentálně vzniká. Byli bychom rádi, kdyby v tom subtilním příběhu o mysli zoufalého otce dokázal divák najít něco intenzivního ze sebe samého, protože každý v životě o něco nebo někoho přicházíme a každý s tím lépe či hůře bojujeme a každý s tím prázdným místem musíme nějak naložit.“

O TVŮRČÍCH

VÁCLAV KADRKA (1973), režisér a spoluscenárista

Narozen ve Zlíně. Vystudoval divadelní vědu ve Velké Británii, kam se za otcem přestěhoval spolu se svojí matkou v roce 1988. Rok předtím emigroval do Anglie jeho otec z politických důvodů. Začínal jako asistent režie u Vojtěcha Jasného. V letech 1999 -2008 studoval hranou režii na pražské FAMU, kde v současné době působí jako pedagog. Jeho oceňované studentské snímky byly s úspěchem promítány na světových filmových festivalech (MFF v Mar del Plata, Mnichově, New Yorku, Karlových Varech či v Berlíně). Debutoval v roce 2011 filmem *Osmdesát dopisů*, který mapuje jeden den v komunistickém Československu, odkud se čtrnáctiletý chlapec touží s matkou vystěhovat za otcem do Velké Británie. Oceňovaný autobiografický snímek měl premiéru

na prestižním Berlinale a byl s velkým ohlasem uveden na řadě filmových festivalů. V roce 2012 na Cenách české filmové kritiky byl Václav Kadrnka prohlášen za Objev roku. Jeho druhý hraný počín *Křížáček* (2017), na kterém pracoval čtyři roky, byl předveden v hlavní soutěži letošního karlovarského festivalu, odkud si odnesl hlavní cenu pro nejlepší film *Křížálový glóbus*.

Film je volnou adaptací epické básně Jaroslava Vrchlického *Svojanovský křížáček*, jak jste ji objevil a co bylo hlavním impulsem napsat scénář společně s Vojtěchem Maškem a Jiřím Soukupem?

Dostal jsem se k ní přes balady, které jsem studoval pro jiný projekt. Jaroslav Vrchlický měl období, kdy psal hodně baladicky laděných děl. *Křížáček* sice úplně baladou není, ale některé rysy tam jsou. Je to spíš mýtus, psaný košatým jazykem a odrážející Vrchlického pouto k synovi. To nám přišlo cenné. Přestože jde o stylizovanou a místy abstraktní báseň, má velmi osobní prvky. Je čistá, upřímná a naivní. Její hlavní optikou je otcův pohled, jeho cesta, jeho hledání a dohánění ztraceného synka. To všechno nám přišlo jako dobré východisko pro filmovou adaptaci. Otcovu cestu jsme pak dál s Jiřím Soukupem a Vojtěchem Maškem rozvíjeli.

Jak bylo obtížné převést báseň na filmové plátno?

Práce na scénáři vzala nějaký čas, ale já pod pojmem literární scénář rozumím něco jiného než jen předlohu k inscenování. Ta práce u mě probíhá jinak, spíše se chci osvobodit od litery a hledat filmové klíče než vyplácet dialogy. Takže už během psaní jsme pracovali na vizuálech, konceptu prostoru, záběrování, obhlídkách a celkové stylizaci, abychom *Křížáčka* osvobodili od litery.

Hodně času jsme věnovali právě práci s prostorem. Chtěl jsem, aby krajina, kterou otec putuje, odrážela jeho vnitřní stav, aby měla vývoj. Konceptci prostoru jsme vytvářeli spolu s malířem Danielem Pitínem a hodně jsme se inspirovali Gastonem Bachelardem.

Sledujeme příběh hledajícího otce, který se vyrovnává se ztrátou svého malého syna. Snímek akcentuje téma rozpadu rodiny a nalézání spásy v přímořských krajinách. V čem jsou podle Vás tato témata nadčasová a dotýkají se Vás nějak osobně?

Vrchlického předloha je nadčasová proto, že pracuje s archetypy. Jde o mýtus, metaforu, která ale odráží něco osobně prožitého a procítěného. Tento způsob vyjádření ve filmu je

mi bližší, než třeba filmový naturalismus, ke kterému chovám a priori nedůvěru. Motiv rozdělené rodiny a absence milovaného člověka se mi objevil už ve filmu *Osmdesát dopisů*. Nedělám to ale vědomě, nespekuluji. Až po dokončení *Křížáčka* jsem zjistil, jak jsou oba filmy propojené. Nechci ale analyzovat, proč tomu tak je.

Film se zabývá i historickým tématem dětských křížových výprav, věnoval jste se tomuto období nějak podrobněji?

Motiv dětské křížové výpravy, který je na pozadí příběhu, vnímám jako metaforu čistého ideálu, panenské víry, kterou dnes už nemůžeme znát ani chápat. Historici se ptou, zda k dětské křížové výpravě vůbec došlo, zda nejde o legendu. Myslím, že to je jedno. My jsme s tímto motivem pracovali velice opatrně, nechtěl jsem, aby byl v prvním plánu, to by bylo nesnesitelné. Dětská křížová výprava je v pozadí, zahalená tajemstvím, tak je to správně. Během obhlídek v jižní Itálii, přímo v Brindisi, kam část dětské křížové výpravy měla doputovat, jsem hledal nějaké stopy. Nikde nebyla ani zmínka, jen v jedné staré knihovně jsem zjistil, že v Brindisi má stát kaple se středověkou mozaikou, zobrazující jednoho z chlapců, pastýře, který dětskou výpravu vedl. Pátral jsem po ní a našel ji. Ta mozaika je na podlaze, chráněná za sklem, je opravdu ze 13. století, ale když jsem se místního kněze ptal na dětskou křížovou výpravu, zapřel ji a tvrdil, že mozaika ukazuje něco úplně jiného. Stejně jsem ale sbíral stopy, ať už pravdivé nebo ozvěny mýtu a ty jsem se snažil do filmu dostat. Podle legendy jedna část dětí ztroskotala u Sardinie a my natočili finále filmu právě na Sardinii, takových obtisků je ve filmu celá řada.

Zmiňujete, že natáčení se uskutečnilo ve slunné Itálii a Sardinii, jak vzpomínáte na realizaci filmu, u kterého jste byl i spoluproducentem?

Já se musím přiznat, že mám na natáčení málo vzpomínek. Celé jsem to prožil v takovém stresu, že si na moc nevzpomenu. Když filmuji, dostávám se do transu a spoustu věcí nevnímám. Psal jsem si ale každý den deník, jen jsem ho ještě neotevřel. Tam asi bude všechno. Denně přicházely překážky, které jsme museli překonat. Já měl ale ohromné štěstí na štáb. Část byla italská, většina z Čech, a přestože byly těžkosti a často napětí, nikdy to neohrozilo naši víru v *Křížáčka*. Všichni dřeli naplno a zažili jsme tam krásné a těžké chvílky.

Kolik jste měli k dispozici natáčecích dnů a kde všude jste film realizovali?

Měli jsme 35 natáčecích dnů a celý film jsme natočili na jihu Itálie. Začali jsme v Apulii, v Garganu, pak cestovali dál na jih, hodně lokací jsme našli kolem Fasana a Ostuni, pak v Altamuře, kolem Gallipoli až do Kalábrie, kde jsme točili přístav. Natáčení jsme skončili na Sardinii.

Jak probíhal casting, zkoušení s herci a proč jste se rozhodl obsadit Karla Rodena? Nakolik bylo náročné pracovat s jedním z nejvýraznějších současných českých herců?

Při castingu hledám spíše nějaké charakterové nebo morální propojení s postavou a jejím představitelem než hereckou virtuozitu. Během natáčení se většinou snažím herce tlumit. Hodně herců se totiž domnívá, že jsou ve filmu prvním plánem. V mých filmech tomu tak není. Jsou jen součástí mizanscény, kde všechno ostatní má úplně stejný význam jako oni. Je jim třeba stále připomínat, že ve filmu nehrají oni, ale jejich obraz. Naštěstí Karlovi Rodenovi bylo toto pojetí blízké a spolupráce s ním byla pro mě velkým přínosem. Už v přípravách jsme se stýkali a on dotvářel svou postavu. Během natáčení jsme spoustu věcí měnili a rozvíjeli, moc mi pomohl.

Jak jste objevil dětského herce, který ztvárnil roli Jeníka?

Matouška jsem objevil v tramvaji. Něco mi řeklo, abych ji celou prošel, že něco objevím.

Na druhém konci vagonu seděl Matoušek s maminkou. Jeho tvář byla jako z pastelů Odilona Redona. Mně se chtělo tomu vnitřnímu hlasu uvěřit a tak jsem ho obsadil.

Váš debut *Osmdesát dopisů* se odehrával v minulosti v éře normalizace, je pro Vás realizace historického filmu výzvou, přináší Vám to nějaké výhody?

Jak už jsem zmínil, vždy se snažím překonat filmový naturalismus, věřím, že filmové dílo se má odvíjet samo od sebe a zase do sebe zapadat. Angažovanost díla se mi protiví. Mám rád, když film funguje jako monolit. To souvisí i s filmovou dobovostí. Oba filmy mají nějaké reálné historické pozadí, ale zároveň se snaží dobovost překonat, jsou stylizované. K jejich stylu přispívá, že oba mají danou perspektivu hlavní postavy. Mají jasně určenou percepci, která umožňuje stylizovat a posouvat filmové motivy do subjektivních vjemů. To je pro mě podstatnější než doba, o které natáčím.

Inspiroval jste se při natáčení *Křížáčka* nějakými tituly z československé kinematografie (díly Františka Vlácilá)?

Konkrétně ne, více jsme vycházeli z literatury. Už jsem zmiňoval Bachelarda. Vrchlického *Svojanovský křížáček* vyšel v roce 1906 a nese v sobě tradici katolické literatury, která v té době hojně vycházela. Ta nás ovlivnila, a pak také výtvarné umění. Středověké fresky, které jsme nacházeli při obhlídkách v jižní Itálii, nás inspirovaly formálně.

Poetický snímek je dějově minimalistický, je zde výrazná výtvarná obrazová koncepce. Jak jste ladili výsledný filmový prostor s výtvarníkem a architektem lokací a v jaké fázi vzniku snímku?

Obrazovou koncepci filmu začínám vždy promýšlet ještě předtím, než se pustím do vzniku literárního scénáře. Už ve stadiu synopse nebo treatmentu s výtvarníkem pracujeme na vizuálech a rešerších. To je pro mě důležitější než prepisování verzí scénáře. Od začátku jsem věděl, že chci u *Křížáčka* dojít k největší možné jednoduchosti. Chtěl jsem, aby působil čistě a naivně, jako svaté obrázky v dětské knížce. A pak, aby jeho prostor odrážel vnitřní stav postav. Redukovali jsme a destilovali. Nakonec má film velmi jednoduchý pohyb a téměř žádné diagonály. Buď před postavami kamera couvá, nebo je sleduje zezadu. Klíčové bylo rozhodnutí natočit celý film na jihu Itálie. Tak autentické lokace bychom v Čechách nenašli, a pokud ano, pak by nás je těžko nechali zde natáčet. Italové se do toho projektu zamilovali a otevřeli nám dveře do míst, kam bychom se jinak neměli šanci dostat, natož tam filmovat.

Obraz je nezvykle převeden na formát 4:3, proč? A znamenalo to pro Vás při režijní práci nějaká omezení či nikoliv?

To souvisí s jednoduchostí, o kterou jsme usilovali. Nechtěl jsem nic efektního. Navíc úzkým formátem jsme s kameramanem chtěli vytvořit tunel, který by podpořil otčův stav, jeho osamělost a úzkost. Schválně jsme mu nechávali více prostoru nad hlavou, jakoby na svých bedrech nesl velkou tíhu. Já ale nevnímám formát 4:3 jako nezvyklý. Jde o akademický formát, ve kterém vznikla kinematografie. Lépe se na něj komponuje, lépe pracuje s hloubkou ostrosti a více odkazuje k výtvarnému umění. Já nemám moc rád širokoúhlý formát, protože málokdo v něm umí pracovat.

Jak probíhal výběr hudby pro film?

Nejprve jsem moc hudby do filmu neplánoval, ale když jsem film svěřil manželům Ireně a Vojtěchu Havlovým, nadchlo mě, co s ním udělali. Napojili se na něj a dokonale mu porozuměli. Spolupráce s nimi byla pro mě osvětou. To, co vytvořili, působí jako komentář věčnosti. Hudbu jsme nahrávali ve studiu České televize. Havlovi mi řekli, že nahrávky, které tam vznikly, patří k tomu nejlepšímu, co kdy nahráli.

Snímek byl uveden na letošním MFF Karlovy Vary jako jediný český zástupce v prestižní hlavní soutěži, kde zvítězil a odnesl si *Kříšťálový glóbus*, hlavní cenu pro nejlepší film, jaký to byl pro Vás pocit?

Velmi oceňuji přístup, jaký festival ke *Křížáčkovi* zaujal. Mám ohromnou radost, něco takového se mi ještě nestalo. Jejich výběrčí trvali na tom vidět film na plátně, což je v době vimea, iphonů, ipadů a stahování z internetu úctyhodné. Film si opravdu vzali za svůj a takovou propagaci, co nám KVIFF vytvořil, bychom sami nedokázali.

Jsem velký fanoušek tohoto festivalu, uváděl jsem na něm už svůj studentský film, pak mě festival vybral do svého industry programu Works in progress s *Osmdesáti dopisy*, díky čemuž jsem mohl film dokončit a uvést na Berlinale. To bylo v roce 2010 a vzpomínám si, že na tom pitchingu sedělo jen asi 30 hostů, vloni jsem byl na Works in progress s *Křížáčkem* a bylo tam už 300 lidí. Ten festival každým ročníkem roste a mít svůj druhý film přímo v hlavní soutěži a být oceněn, je pro mě velkou ctí.

Pokud byste měl pozvat diváky v srpnu do kina na film *Křížáček*, co byste jim vzkázal?

Čistota, symetrie, kontemplace, mlčenlivost a tajemství je to nejmíc, co vám jako filmař mohu dát.

Jaké máte další filmové plány?

Pracuji na novém projektu, který jsem pojmenoval *Zpráva o záchraně mrtvého* a půjde po *Osmdesáti dopisech* a *Křížáčkovi* o finální část volné trilogie na téma *absence milovaného*. Bude se odehrávat v současnosti a měl by to být nejsvětější film ze všech tří, přestože půjde o zdánlivě nejvážnější téma.

KAREL RODEN (1962), role stárnoucího rytíře Bořka

Narozen v Českých Budějovicích v herecké rodině (jeho otec i dědeček byli herci). Herectví se věnuje i jeho mladší bratr Marian (1964). Patří k nejuznávanějším současným českým hercům. Po absolvování pražské DAMU (kde se potkal opravdu hvězdný tým, např. herečky: Ivana Chýlková, Vilma Cibulková, Eva Holubová či Veronika Žilková) působil v několika divadlech (DISK, Divadlo na Vinohradech, ústecké Činoherní studio, Národní divadlo, Divadlo Na zábradlí, Labyrint). V současné době ho diváci můžou například vidět na pražské divadelní scéně Studio DVA. Na začátku 90. let Karel Roden odjel do Velké Británie, kde navštěvoval herecké kurzy a zdokonalil se v angličtině. Vytvořil role v desítkách snímků tuzemské i zahraniční produkce. Je nositelem dvou sošek prestižní

filmové ceny Český lev za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli: za psychologickou postavu hluchého hlídače Douši v dramatu *Hlídač č. 47* (2008) režiséra Filipa Renče a za titulní roli Jana Masaryka v životopisném dramatu *Masaryk* (2016) režiséra Julia Ševčíka. Výběr z filmografie: komedie *Jak básníci přicházejí o iluze* (1984), dramata *Čas sluhů* (1989) a *Corpus delicti* (1991), absurdní drama *Král Ubu* (1996), dramata *Kuře melancholik* (1999), a *Oběti a vrazi* (2000), akční thriller *15 minut* (2001, první hollywoodská role Karla Rodena), psychologické drama *Paralelní světy* (2001), thriller *Vaterland – Lovecký deník* (2004), tragikomedie *Tajnosti* (2007), dramata *Habermannův mlýn* (2010) a *Lidice* (2011), tragikomedie *Čtyři slunce* (2012), černá komedie *Krásno* (2014), životopisný snímek *Fotograf* (2015), dramata *Nikdy nejsme sami* (2016) a *Křížáček* (2017).

ALEŠ BÍLÍK (1989), role mladého rytíře Szimka

Narozen v Praze. Absolvoval pražskou DAMU. Během studií hrál v inscenaci *Muži* společnosti STK Theatre Concept, která byla v roce 2014 s úspěchem uvedena na korejském divadelním festivalu Busan International Performance Art Festival. V letech 2012 – 2015 působil v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Od roku 2016 je v angažmá v Městských divadlech pražských. Pravidelně vystupuje i v televizi, výběr ze seriálové tvorby: *Všechny moje lásky* (2015), *Atentát* (2015-2016), *Bohéma* (2017). Dále si zahrál v televizní pohádce *O pokladech* (2012) a v televizním dramatu *Piknik* (2014). Ve filmu se objevil v pohádce *Řachanda* (2016) a dramatu *Křížáček* (2017).

Představte prosím ve stručnosti svou postavu mladého rytíře Szimka.

Rytíř Szimko je v příběhu ztělesněním všeho ostatního, co není malý nezkušený chlapec Jeník ani stárnoucí rytíř Bořek, který sčítá rány. Je jejich spojkou, také hybatelem, rychlostí, mládím, silou, je zhmotněným pohledem do dále, pln ideálů, čistoty, odvahy, možná i Božím synem, podanou rukou Bořkovi i jeho zrcadlem. Tak ho mám alespoň v mysli já.

Film je volnou adaptací epické básně Jaroslava Vrchlického *Svojanovský křížáček*, znal jste tuto báseň? V čem Vás zaujal scénář Vojtěcha Maška, Jiřího Soukupa a Václava Kadrnky, že jste se rozhodl roli přijmout?

Báseň jsem, přiznám se, neznal, musel jsem si doplnit mezeru. Zaujal mě především náš první rozhovor s Václavem Kadrnkou, který proběhl necelý rok před natáčením. S obrovským zapálením mi představoval ambiciózní vizi celého projektu, na kterém už tou dobou pracoval několik let. Scénář vznikl postupně v dalších měsících, ale důležité pro nás byly v první fázi spíše společné hovory o klíčových tématech a smyslu celého projektu, a to, abych dokázal pochopit Václavův cíl. Bylo cítit, že se stávám součástí něčeho výjimečného. A výjimečným to nakonec pro všechny zúčastněné bylo.

Sledujeme příběh hledajícího otce, který se vyrovnává se zmizením svého malého syna. Snímek vypráví o rozpadu rodiny a nalézání spásy. V čem Vás toto téma fascinovalo a dotýká se Vás i nějak osobně?

Křížáček vznikl jako intimní zpověď, osobní modlitba, mapuje něco z hloubi člověka, něco na výsost pravdivého. Důvody jeho vzniku a ta vnitřní pravdivost jsou na něm fascinující. Co se mě týče, téma rozpadu rodiny je mi bohužel také známé. Mám čtyřletého syna, se kterým nežiju. To vás vede k podobným tématům: hledání sebe, hledání jeho, hledání smíru... Snažím se nyní, aby jednou nemusel hledat on mě.

Film rovněž zachycuje historické období dětských křížových výprav, zabýval jste se touto dobou nějak podrobněji?

Spíš jsem přemýšlel, jak by mi bylo, kdyby v nějaké takové výpravě byl i můj syn. Je to absurdní. Ale dětská odhodlanost a odevzdání se jedné ideji jsou nádherné vlastnosti a silné náměty pro film.

Natáčení se uskutečnilo ve slunné Itálii a Sardinii, jak vzpomínáte na realizaci filmu, co bylo pro Vás nejnáročnější?

Byla to práce snů, to každopádně. Krásná a náročná. To, že se natáčelo v Itálii, bylo velmi zásadní, nejen kvůli nádherným exteriérům. Všichni totiž byli na natáčení přítomni po celou dobu, bez myslitelné možnosti „odskakovat“ si za jinou práci, jak je tomu obvykle zvykem. Z toho se odvíjelo celkově úplně jiné soustředění na práci a na jeden společný cíl. Kéž by to šlo takto pokaždé.

Největší výzvou pro mě byl jednoznačně fakt, že zhruba dvě třetiny svých scén sedím v sedle koně. Tomu odpovídala několikaměsíční příprava před natáčením a další tréninky na místě. Netušil jsem, jaká je dřina jízda na koni. Nakonec jsem měl v hlavě stejně často guláš, když jsem měl na kameru něco hrát (tedy nehrát, jak chtěl Václav Kadrnka) a přitom - často velmi přesně - ovládat zvíře pode mnou...

Jak probíhala spolupráce s režisérem Václavem Kadrnkou, jaký je typ režiséra a jak zkouší a pracuje s herci?

Václav Kadrnka od začátku velmi jasně věděl, kam celý film vede, a tedy i co chce od herců a od všech ostatních ve štábu. Byl do práce naprosto ponořený, a to nejen na place. Na natáčení obecně panoval řád, což mně osobně vyhovovalo, lépe se koncentrovalo na práci. Ono to bylo zapotřebí. Natáčeli jsme v cizí zemi, v oblastech bez signálu, tým spolehlivých lidí si proto Václav pečlivě seskládal.

Co se režie týče, vedení bylo do detailu velmi důsledné. Styl práce byl specifický jako celý film. Jelikož se staví hodně na obrazu, často byly přesně narežirovány jednotlivá gesta či pohledy, otočení hlavy. Materiálu se nasbíralo hodiny a hodiny, na několik různých filmů. Celkově především však u mluvených scén, kterých není ve filmu mnoho, po nás požadoval co nejúspornější hraní. Pokud nebyl spokojený, točilo se znova, prostě nám dopřál luxus, který většinou jako herec nemáte!

Jak se Vám spolupracovalo s jedním z předních současných českých herců s Karlem Rodenem, po jehož boku jste si zahrál?

Karel je nejen velký profesionál, ale všestranně velmi nadaný člověk. Je úžasné sledovat, jakými prostředky dokáže skrze kameru promlouvat. Navíc je i vynikající jezdec na koni, takže mi často radou pomáhal. Setkání s ním bylo velice inspirativní.

Poetický snímek je nezvykle převeden na obrazový formát 4:3, znamenalo to pro Vás při herecké práci nějaká omezení či nikoliv?

Jestli ano, tak jsem o nich nevěděl... Vidíte, alespoň mám alibi pro případné chyby.

PRUDUCENT FILMU SIRIUS FILM

Sirius Films je nová filmová produkční společnost. Prvním impulsem pro založení firmy byl právě projekt *Křížáček* Václava Kadrnky. Tato nová společnost má za cíl věnovat se v následujících letech také dalším středoevropským autorským projektům.

DISTRIBUTOR FILMU CINEMART

CinemArt a.s. je největší filmová distribuční společnost v České republice zastupující velká americká studia 20th Century Fox, DreamWorks Animation, Universal a Paramount Pictures. Díky tomu byly v uplynulých letech do kin uvedeny filmové blockbustery jako *Mimoni*, *Martan*, *Deadpool*, *Warcraft: První střet*, *Jurský svět*, *Doba ledová: Mamutí drcnutí*, *Tajný život mazlíčků*, *Padesát odstínů šedi a temnoty*, *Logan: Wolverine*, ale i diváky a kritikou oceňované filmy jako *Dánská dívka*, *Revenant*, *Most špiónů*, *Birdman*, *Anomalisa*, *American Honey* či *Noční zvířata*.

Vedle filmů amerických studií přináší CinemArt divákům také filmy nezávislé produkce, mezi které se řadí například úspěšná německá komedie *Fakjů pane učiteli* a její pokračování, francouzská komedie *Co jsme komu udělali?*, polské válečné drama *Město 44*, společenskou satiru *Už je tady zas* či další oceňované snímky jako jsou *Maggie má plán*, *Kolonie*, *Americká idyla*, *Egon Schiele*, *Krásné dny v Aranjuez*.

Na půdě domácího filmu CinemArt spolupracuje s různými českými produkcemi. V roce 2013 uvedl do kin film *Rozkoš* a animované *Husity*. V roce 2014 to byly snímky *HANY*, *Místa*, *Andělé všedního dne* a snímek *My2*. V roce 2016 následovaly filmy *Lída Baarová*, *Rodinný film*, *Řachanda*, *Teorie tygra*, *Ani ve snu!*, *Zloději zelených koní* a *Bezva ženská na krku*. V roce 2017 do kin CinemArt uvádí snímky *Pátá Loď*, *Přes kosti mrtvých*, *Křížáček*, *Hurvínek a kouzelné muzem* a také unikátní filmovou trilogii *Zahradnictví* Jana Hřebejka a Petra Jarchovského.

Kontakty pro média:

Mgr. Alice Aronová, Ph.D.
+420 603 339 144
aronova@cinemart.cz

Petr Slavík
+420 604 419 042
+420 221 105 250
petr.slavik@cinemart.cz

www.cinemart.cz

